

Unha boa nova

Ramsés Pérez

O *Milvus milvus* é o maior dos millafres · Ramsés Pérez

Hai unhas semanas, Pepe Salvadores díxome que lle dera unha boa nova. Cántame algo positivo!, creo que foi o seu comentario. Tendo en conta que andaba con cousas de traballo, pensei que poucas noticias boas hai neste país ambientalmente falando. Pero polo aire apareceu a resposta, como diría o cantante norteamericano. Sen dubidalo, díxenlle: pois agora mesmo hai ducias (ou centos) de millafres reais voando cara a aquí para pasar o inverno. Unha boa nova! Si, contestoume. E continuamos falando sobre este tema...

E así é, a pesar das nefastas políticas ambientais do goberno galego, ao millafre real parece que lle vai ben nos últimos tempos e déixase ver por terras galegas unha especie da que apenas tiñamos uns poucos rexistros anuais da súa presenza.

O *Milvus milvus* é o maior dos millafres. No Catálogo Galego de Especies Ameazadas está considerado como En Perigo, a mesma categoría na que están as poboacións reprodutoras do Estado español. Na Unión Europea habita o 95% da poboación reprodutora mundial, motivo polo que é prioritaria a súa conservación. O millafre real é unha ave de rapina de tamaño medio-grande, de 60-66 cm de lonxitude e 154-170 de envergadura (de ala á ala). Dominan as cores rubias na súa plumaxe e ten unha silueta inconfundible, alas longas e cola longa marcadamente gallada, e como boa ave planeadora, semella un papaventos. De feito, en inglés, *kite* é millafre e papaventos. O millafre negro, pola contra, é de cor máis escura e ten a cola menos gallada, ademais de que a súa presenza destaca como

reprodutor. As ameazas principais para a especie son de orixe antrópica, entre as que se contan os venenos ilegais ou as intoxicacións por rodenticidas, as electrocucións ou as colisións cos muíños dos parques eólicos.

Hai unhas semanas, a Sociedade Galega de Ornitoloxía (SGO) organizou na Galiza o censo europeo de millafre real, que no Estado español coordinou á súa vez a Sociedade de Ciencias Naturais Gorosti. Ambas en colaboración co proxecto europeo Life-Eurokite, que ten a finalidade de contar os exemplares presentes nestas datas e poder así a trazar unha tendencia.

A súa presenza durante os meses máis fríos foi en aumento nos últimos anos e, na actualidade, atópanse durmidoiros en todas as provincias agás na da Coruña. Exemplares de Alemaña, Francia e outros países de Europa achéganse a terras galegas e desde outubro xa podemos comezar a gozar da súa presenza. A localización de durmidoiros é fundamental para facer os recontos. Neles poden agruparse máis de 200 exemplares. Cara á primavera van regresando cara ao norte.

Entre os centos de exemplares que están aquí, hai dous marcados con GPS, o que permite saber por onde se moven, onde dormen, canto viven ou, en caso de que morresen, cal é o motivo. Un dos exemplares foi anelado en Alemaña e o outro en Dinamarca. O seu seguimento é de utilidade para poder localizar outros durmidoiros e máis exemplares; e tamén para poder alertar onde non se deberían instalar máis parques eólicos.